

Смъртта на зайчето.

I.

Никой не знае, колко весело прѣкара зайчето прѣзъ лѣтото. Тогава бѣше топло и хубаво. Гората бѣше гѣста, висока и зелена. Сѣнкитѣ бѣха хладни, а сутринь росицата бѣше тѣй бистра, че зайчето не можеше да се стърпи, а кѣсаше покритата съ росни капки трѣвица и сладко-сладко я хрупаше. Ахъ, каква радостъ и каква хубостъ бѣше! Само зайчето знае, колко хубава е гората лѣтно врѣме, колко бистра е утринната роса, колко сладка е зелената трѣвица! . . .

Наистина, въ гората живѣе хитрата лисица, която много зайци е изпратила на онзи свѣтъ. И зайчето знаеше това и се страхуваше. Но нима всѣка минута трѣбваше да мисли то за лисицата? Съвсѣмъ не! Щомъ вечеръ духнѣше хладенъ вѣтрецъ, и слѣнцето се скриеше задъ високитѣ дървета, зайчето ставаше отъ леглото си и трѣгваше. Цѣла нощъ ходѣше то изъ гората и хрупаше трѣвица и листи. Сутринь росата го разхлаждаваше, а пекне ли горещото слѣнце, то се завираше въ гѣсталака на сѣнка и почиваше.

Тихо си спѣше тогава зайчето, като малко ангелче, безъ да мисли нѣкому зло.

II.

Младо бѣше зайчето и не знаеше, какво го очаква за напрѣдъ. То се бѣше родило прѣзъ лѣтото и си мислѣше, че все тѣй топло и весело ще бѣде. То си мислѣше, че гората все тѣй зелена ще стои; че трѣвицата все тѣй прѣсна и крѣхка ще расте; че росицата все тѣй чиста и бистра ще лѣщѣе.

Никой не бѣше казалъ на зайчето, какво иде слѣдъ лѣтото. Наистина, зайчето имаше майка, имаше и баща.